

O NEČEKANÉ PLAVBĚ MYŠKY ELIŠKY

Jiří London Votruba

Jiří London Votruba

O NEČEKANÉ
PLAVBĚ MYŠKY
ELIŠKY

K ČEMU JE URČENA TATO KNÍŽKA PRO VÁS?

Milé holčičky, milí kluci, a samozřejmě i milí rodičové, přeji dobrý den!

Když jsem byl o hodně mladší než vy dnešní rodičové a skoro tak starý jako jste vy holčičky a kluci, začal jsem chodit do školy. Zprvu jsem se jí bál. Dokonce první den jsem z ní při slavnostním zahájení utekl. Teprve, když si můj otec stoupl vedle lavice, kde jsem seděl, uvěřil jsem, že mi nejde o život. Že jsou okolo mne další holčičky a kluci, se kterými se mohu o přestávkách bavit. S kluky navíc po škole venku dělat i malé lotroviny.

Ale to hlavní bylo, že jsem se ve škole naučil psát a číst písmenka. Od toho byl už jen můj krůček k pohádkovým knížkám. Po nich ke knížkám dobrodružným. Zkrátka jsem přišel na to, že ve světě je spousta zajímavého, které mne lákalo je poznávat. Některá místa jsem s rodiči opravdu navštívil.

O jiných jen četl z řady knížek, které jsem si v pozdějším věku nadšeně kupoval. Mnohé z nich přečtené jsem vložil do této knížky. Abyste o nich už také trochu věděly. Nepřicházely na ně jen náhodou. Věřím, že si mou knížku budete s rodiči číst a ti vám třeba další podrobnosti o těch místech a událostech najdou. Na internetu, pochopitelně. A možná se s rodiči nebo později sami na ně zajedete podívat. Svět kolem vás je rozmanitý a zajímavý. Stojí za to se do něho podívat. Nesedět jen doma u mobilu či notebooku. Zvláště, když je dnes svět pro vás otevřen naplno.

Autor

JAK TO VLASTNĚ ZAČALO

„Jééé, to se dnes ten pelíšek nějak houpe! Copak to je?“ řekla si malá myška, odhodila si peřinku a vstala, aby se podívala z okna ven.

Jenomže nebylo žádné okno, nebyl ani domeček, kde jí dobře známý sud plný obilí stával na půdě. V němž, když hospodářův kocour někam zalezl, si pokojně hupla do svého pelíšku a usnula. Teď byla kolem ní jen tma a to stálé houpání, které jí najednou probudilo. Zkrátka, celé to bylo nějak divné. Konečně se díky svému citlivému čumáčku dostala k něčemu trochu připomínajícímu okno jejich domečku. Ale tohle bylo kulaté, vlhké a studené. A když jí vykoukla, leknutím vypískla. Samá vlnící se voda!

„Brrr, to by dopadl můj kožíšek!“ zděsila se.

„Nebud' mne!“ ozval se hlas ze šera poblíž ní. *„Ještě nevystupujeme! Času máš dost!“*

Byla to jiná myška. Dost jí podobná, ale námořnické tričko, které měla na sobě, bylo na ní nezvyklé.

„Co se mi divíš,“ řekla ta probuzená cizí myška. „Na cestě po moři je to náhodou velice příjemné a praktické!“

„Po moři?“ vykulila oči naše myška. „Jaké moře? Já myslela, že jsem doma v Čechách!“

„Nejsi blázen? Moře v Čechách? Já jsem myška od Hamburku. Tam máme přístav, z něhož vyplouvají lodi se vším možným na cesty po mořích do celého světa! Ty ses dostala na jednu vezoucí náklad obilí, které tvůj hospodář asi prodal nějakému obchodníkovi. A tak teď už někam plujeme. Jo, a já jsem Ingrid!“

Myšce, nazvěme ji Eliškou, z toho, co slyšela, se hlava jen točila. A to vlastně pochopila pouze kousek z toho, co ji asi teprve čeká. Spolucestující myšky Elišky byla myška Ingrid z Hamburku! Nakonec se obě chlupaté holky skamarádily a začaly si povídat. Co také dělat jiného, když se na palubu nesmí pro velkou bouři a vlnobití? Jo, také spolu hrály karty! Řekl bych myší kanastu o nejpěknější zrníčka obilí. Těch bylo kolem nich až až!

Jenomže když už pluly třetí den, jíst jenom obilí k snídani, k obědu, dokonce k večeři, se jim zajídalo. Tak začaly šmejdit po palubě a hledat, co jiného dobrého by tu bylo k snědku. A najednou ucítily nádhernou vůni. Táhla

se k nim od kapitánského můstku. Hned tam vyrazily. Sotva do místa doběhly, potkaly člověka. Podle pruhovaného trička, podobného jako měla Ingrid, byl to námořník.

To víte, že se ho zprvu lekly. Aby jim třeba neublížil. Mohl by je možná i hodit přes palubu. Tak se nejdříve jen schovaly a pozorovaly ho. Byl to už starší muž. Vousatý, trochu přihrbený. Ale to víte. Na každé lodi je i pro starší námořníky dostatek práce. A tak na ní uklízel a sbíral všechno, co zůstalo po ostatních námořnících na různých místech zapomenuto. Zkrátka to, o co se neměli čas postarat mladí zdatní námořníci. Ti byli nestále uprostřed mnohem namáhavější práce. Teď ale právě ten muž svačil. Seděl na okraji záchranného člunu a v ruce měl krajíc chleba. K němu si ukrajoval z hrudky nádherně voňavého sýra. To byla ta lahůdka, která myšky tolik zaujala.

Myška Ingrid si dodala odvalu a z úkrytu vystrčila opatrně hlaviček. Za ní i myška Eliška. A svorně na starého námořníka volaly po myším: *„Dej nám kousek toho voňavého!“*

Já nevím, jak se volá po myším. Ale je pravda, že se jich starý námořník vůbec nelek. Usmál se na ně a hodil jim dva drobečky sýru.

„Chutná vám to?“ zeptal se.

Nevím, jak odpověděly myšky. Jen předpokládám, jak je u ocasatých zvířátek obvyklé, že asi souhlasně zavrtěly ocásky. A tak jim házel další a další kousky, až všichni společně celý voňavý sýr snědli.

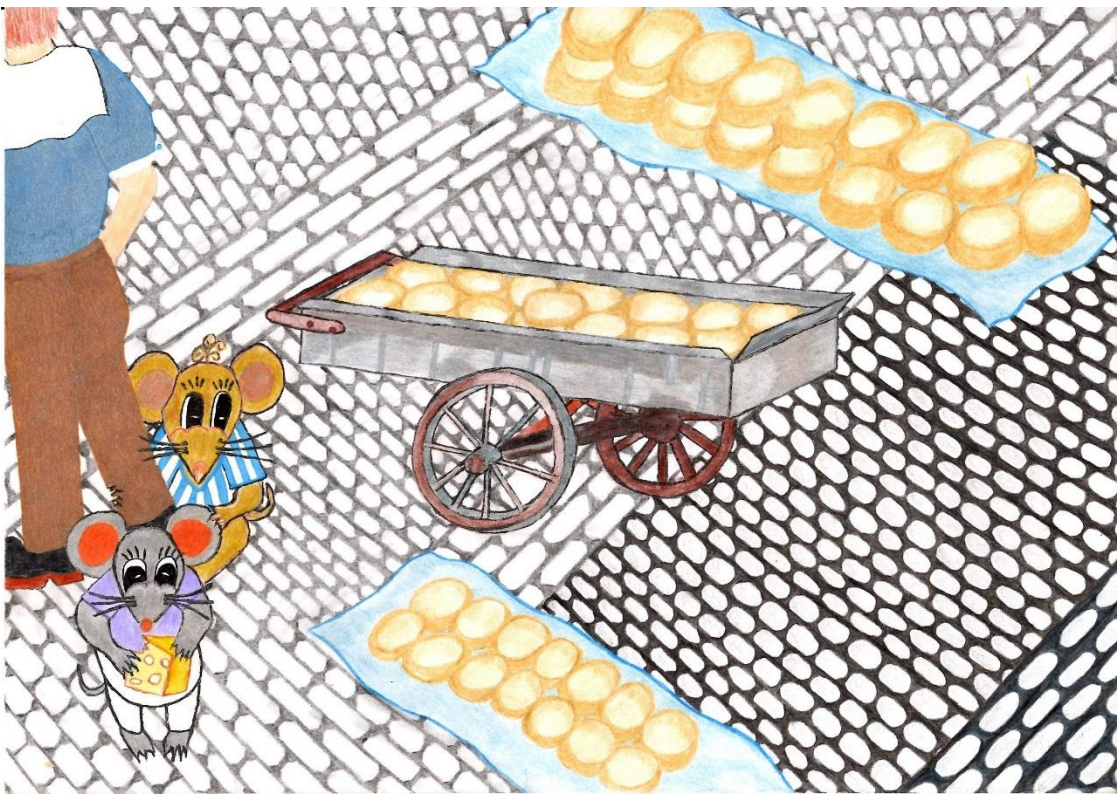
Urychlím to naše vyprávění.

„Musím jít zase za prací. Tak zítra v tuto dobu sem opět přijďte! Budu mít i jiné dobroty,“ řekl starý námořník. Vstal a šel za svými dalšími povinnostmi.

Den utekl jako voda. A myšky byly opět rychle na stejném místě, jak jim Olaf, tak se totiž námořník jmenoval, doporučil. A zase to tam vonělo. Ovšem úplně jinak.

„Dneska jsem, holky, našel v chladničce kousek slaniny. Jeden můj kamarád námořník je také z vesnice. Tam právě doudili maso, a tak vzal na naši loď dvě krásně uzené šunky a spoustu dalších dobrot. Ochutnejte, jaká je to lahoda!“

Ani je nemusel pobízet. Myškám se už sbíhaly sliny. Vždyť to vonělo mnohem více než včera. A zase se všichni spravedlivě podělili.

VZHŮRU NA SÝROVÉ TRHY

Když bylo po svačince, Olaf řekl: „Pozítří přistaneme v holandském Rotterdamu. Tam se bude část obilí vykládat. Já u toho nemusím být. Tak mne napadlo, když vám ten sýr tak chutná, co kdybychom se zajeli podívat do Alkmaaru? Pořádají se tam každý pátek slavné sýrové trhy. Už dobrých 422 let. Je to docela pěkné pokoukání.“

„Budeme si moci na sýru také trochu pochutnat?“ zeptaly se Eliška a Ingrid.

„To nevím,“ odpověděl Olaf. „Je to spíše obchodní trh, ale když to bude možné, tak jeden velký sýr koupím a vezmu na loď. Nejen pro nás tři, ale i pro ostatní kamarády námořníky. Také si rádi smlsnou.“

Uběhly další dva dny, loď přistála a Olaf s Eliškou a Ingrid se vydali za tou podívanou. Alkmaar, přeloženo: Alčí jezero, kdysi rybářská osada, je dnes městem s řadou práv a

zvyků. Mimo jiné i s těmi tradičními pátečními sýrovými trhy. Však je o ně zájem nejen ze strany obchodníků, ale i zvědavých turistů, které sem zájezdové autobusy svázejí ze všech stran. Proto v tento den není ve městě ani kde pořádně zaparkovat. Tak jak mohu vědět, čím se sem Eliška a Ingrid s Olafem vlastně dostali? Ale když o desáté dopolední na Waagplein (po našem Vázním náměstí) se ozvaly hlasy zvonů, na které smějí zazvonit vždy jen čestní hosté města, obě myšky už vykukovaly z Olafových kapsiček jeho košile a zvědavě pozorovaly právě začínající představení.

Ve stejném okamžiku se otevřela velká vrata budovy Waaggebouw, kde byl sýr prozatím uložen, a z nich začaly dvojice nosičů vynášet sýrové pecny na dřevěných nosítkách. Dělal to celkem dvacet osm zdatných chlapíků. Všichni oblečení v bílém, na slamácích byli označeni barevnými proužky a na nohách měli tradiční dřeváky. Jen jejich velitel měl klobouk oranžově ozdobený. Jeho úkolem bylo celou tu namáhavou práci koordinovat.

V tento den zde platí zvláštní pravidla. Po celou dobu práce nesmějí nosiči kouřit. Však by asi o sýr „parfémovaný“ cigaretami nebyl u čekajících kupců zájem.